

Under overflaten: Malingen er påført lag på lag på «Movement between the words, dissolved I, 2013» der det gjerne ligger spor og markeringer igjen fra forrige strøk.

Foto: Nina Roos

KUNST

Situere, separere, repetere

Den som skal få fullt utbytte av Nina Roos' malerier, må investere det samme som kunstneren – tid.

Nina Roos
SITUATED/SEPARATED
Galleri K, Oslo

Det kan bli en lang historie, men jeg skal ta det så kort jeg kan. En gang i prehistorisk tid, da kunstkritikk var *the very hip shit*

og en sanger det skjedde mye rart i, gikk Carnegie Art Awards førstepris til denne kunstneren. Og min virksomhet som skribent gikk samtidig inn i et annet gir, idet jeg leverte noe jeg den gang definitivt tenkte på som et punktum for denne karrieren; et åtte sider langt fillerør på Kunstkritikk.no, som det har vist seg vanskelig å kvitte seg med i ettertid. Jeg tror til og med det er pensum et eller annet sted i dag.

Nå, nesten ti år senere, er tingene snudd grundig om på. Maleriet, den gang nesten ikke tilstede i samtidsdiskusjonen, er i dag så massivt representert overalt at det snart vil bli dødserklært av noen sinte IQ-bøller mellom 20 og 25. Og kunstkritikken – hallo? Mine kolleger fra gamle dager har med veldig få unntak enten gått av med pensjon eller fått seg en årntli jobb det går an å leve av. Hvis en norsk avis kvitter seg med sin faste kunstan-

melder i disse tider, ser det ikke ut til at vedkommende blir erstattet med det første. Prognosen har tatt en u-sving.

Denne innledningen ble nødvendig, siden maleriet til Nina Roos med denne bakgrunnen har en signaleffekt i sammenhengen; jeg begynner å huske ting. På godt og vondt, selvfølgelig, men mest godt.

Bonzai. Jeg noterte den gang, etter hvert som jeg ble edru, at også jeg ville tildelt henne førstepris. Fordi – og dette er bare blitt mer markant i løpet av tiden som har gått – dette er særdeles sjeldne saker. Til dels krevende, i og med at fint lite informasjon er øyeblikkelig tilgjengelig, og alt ved første øyekast ser ut til å være meditative flater i dempede, lavmælte bruntoner. Men gitt litt tid; fullstendig forførende.

Malingen er påført lag på lag, der det gjerne ligger spor og markeringer igjen fra forrige strøk.

En typisk lettvtint (og derfor heller ikke helt gyldig eller rettfærdig) beskrivelse kunne være at det har startet med et figurativt maleri, som etter flere runder er blitt abstrakt, og som gradvis er på vei til å mutere inn i en slags mangefasettert monokrom av mikroskopiske ny-

Ved første øyekast ser alt ut til å være meditative flater i dempede, lavmælte bruntoner.

anseforskjeller. Legg så til noen små – bokstavelig talt – overaskelser her og der i denne flaten; et fullstendig umotivert sort punkt midt i et bilde, der ellers fint lite foregår i nærheten, som ved nærmere granskning viser seg å være pertentlig malt – som en perfekt kalligrafisk øvelse i bonzai-størrelse, sånn cirka.

Der er flere slike ting; former

som ved første øyekast virker helt tilfeldige, men som er nøyaktig og stødig malt akkurat sånn, som flekker og til dels overmalte linjer som bryter opp flaten. Der er også, nå som før, en gjentakelse av figurative elementer og spor av menneskelig aktivitet halvt på vei inn i denne merkelige diffuse fargeskalaen som er hennes helt egen, der alle farger nesten ser ut til bli oversatt til en form for sort og hvitt, som igjen forsvinner inn i en beige omformulering av brunt og gult, på vei tilbake inn i en udefinert gråskala.

Tidsinvestering. Metoden er sannsynligvis krevende på kanten til blodpropp, og det er også blitt sagt at det brukes en god del tid til å få til denne effekten – som altså bare er tilgjengelig for publikum via den samme innsatsen kunstneren investerer; tid.

Hvis du gir meg en hel ettermiddag på Galleri K, er jeg helt sikker på at jeg i tillegg kan beskrive lyder som hefter ved dette arbeidet. Noe jeg foreløpig bare fornemmer som en mulighet, i dette som noen av mine nærmeste mener er et perverst trekk ved min interesse for maleri; den påstått romantiske oppfatningen at det faktisk gjør noe med oss, og derfor bærer i seg potensialet til å forandre oss drastisk på måter vi ikke helt klarer å ha oversikt over.

Jeg mener, det er lite i min personlige biografi som gir særlig respons i denne vibrerende stillheten, før nå, når jeg i ettertid kan se hele det tiåret (nesten) som er gått siden jeg brukte en god del plass i rapporten fra åpningen av DCarnegie Art Award til å diskutere om det var Paul McCartney eller John Lennon som skrev «Helter Skelter». For øvrig et godt barometer på hvordan prognosen arter seg; ville jeg kommet unna med noe slikt i dag? Neppe, men det er ikke så viktig. Ikke nå.

Ville Nina Roos stukket av med førsteprisen i en tilsvarende konkurranse i 2014? Nesten helt sikkert, gitt at juryen ikke er stresset. Ingenting er varig, men noen ting tar litt lengre tid. Og det er ikke som om jeg skriver i stein eller noe. Poesi er vel uansett heller sjelden noe man faktisk *leser*. **Tommy Olsson**